

теть въ Влашко и никой не бива да се противи. Войводитѣ и командиритѣ сж готови и скоро ще пристигнатъ,

Стамболовъ запѣлъ своята любима бунтовна пѣсенъ. Нѣколко смѣли габровци: Екимъ Цанковъ, Тотю Ивановъ, Христо Топузановъ, Христо Конкилевъ и учителтъ Никола Сарановъ се съгласили съ Стамболова и съставили бунтовенъ комитетъ. Повиканъ билъ и Цанко Дюзтабановъ, но той отказалъ да влѣзе въ комитета, като казвалъ, че безъ голѣма народна сила и безъ помощта на Русия напраздно ще се пролива крѣвта на на народа. Ала буйнитѣ младежи не послушали Дюзтабанова, изпратили Стамболова и взели да се готвятъ за въстание. Тѣ почнали да отбѣгватъ отъ Цанка, като се боели да не ги предаде. Цанко не ги предалъ ни на чорбаджии, ни на турци, но казвалъ, че народътъ не е готовъ за бунтъ.

Минава се мартъ, настѣпва априлъ. Бунтовницитѣ не се спиратъ. Тѣ поржчали на ножаритѣ оржие и тичатъ по колибитѣ да записватъ момчета. Отъ день на день работата се сгжствявала. Мълвата у народа за бунтъ вече се ширѣла. Цанко чувалъ, но си мълчалъ...

„Всичко свършено“. — Цанко Дюзтабановъ войвода

Запасанитѣ бунтовници знаели, че трѣбва да бждатъ готови за 1-и май. Ала неочаквано по Гергѣовденъ тѣ получили известия, че въ Копривщица и Панагюрище народътъ въстаналъ. Трѣбвало и габровци да въстанатъ, но тѣ не били още готови. Стамболовъ свикалъ събрание отъ първенцитѣ въстаници въ Търново да видятъ, готови ли сж за въстание. Ала турцитѣ подушили работата и побъркали. Стефанъ Пешевъ въ Севлиево и Георги Измирлиевъ въ Горна Орѣховица били уловени и затворени. Само попъ Харитонъ и Бачо Киро трѣгнали съ дружината си отъ около 200 души отъ Бѣла Черкова, Михалци и Мусина за Балкана. . .